

Eerste vliegles

Op een avond was het tijd voor de jonge uiltjes om het nest te verlaten.

'Daar gaan jullie dan!'

zei Moeder Uil.

Eén uiltje **tuimelde** naar voren. Hij **klapperde** woest met zijn vleugels en steeg op.

'Opgelet, ik stijg op.'

zei het tweede uiltje en hij deed hetzelfde.

Toen was het de beurt aan Kleine Uil, maar zijn pootjes begonnen te **schudden** en zijn vleugels **trilden**.

'Eh... ik... kom zo.'

zei hij.

'Kom op kleintje!'

riep zijn ene broer.

'Schiet op!'

lachte de andere.

Kleine Uil klapperde met zijn vleugels en begon heen en weer te **wiebelen**.

‘Ja zo moet het.
Toe maar,’

zei Moeder Uil,
terwijl ze het
bos in vloog.

Maar Kleine Uil voelde zich heel **onstabiel**
en de grond was heel ver...

... onder **hem!**

‘Kijk naar mij!
Het is makkelijk,’

zei een van zijn broertjes,
vrolijk fladderend door de lucht.

De uiltjes **zwierden** en **zwaaiden**.
En ze **gierden** en **kraaiden!**

‘Een makkie,
toch!’

riep de ene broer
tegen de andere.

Ineens hoorden ze **geritsel** in de bosjes.
Dat was Vos. Zijn ogen fonkelden en hij lachte sluw.

Plotseling botsten de twee
uiltjes tegen elkaar en vielen
BOEM op de grond.

‘Zijn jullie
nog heel daar
beneden?’

vroeg Kleine Uil.

‘Ik ben duizelig,’

zei de
ene broer.

‘Ik zie
sterretjes,’

zei de
ander.

‘Wat hebben we hier?
Is het alweer bijna
etenstijd?’

gromde hij zachtjes,
terwijl hij dichterbij
sloop.

